

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobce: **město Březová**
sídlem Náměstí Míru 230, Březová
zastoupený advokátem JUDr. Václavem Krondlem
sídlem Jiráskova 1343/2, Karlovy Vary

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 3. 1. 2019, č. j. ÚOHS-R0174/2018/VZ-00027/2018/321/OMa,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. V projednávané věci jde o posouzení, zda se žalobce dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, tím, že veřejnou zakázku

rozdělil na dvě dílčí veřejné zakázky, které zadal v zadávacím řízení malého rozsahu, přestože výsledná hodnota veřejné zakázky ve svém souhrnu přesahovala zákonný limit pro využití tohoto postupu.

2. Rozhodnutím ze dne 22. 10. 2018 Úřad pro ochranu hospodářské soutěže rozhodl, že se žalobce dopustil celkem 10 přestupků podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek (výrok I.) a podle § 269 odst. 2 zákona (výroky II až X). Výrokem XI. mu proto Úřad uložil pokutu ve výši 200 000 Kč. Přestupky vymezené ve výrocích II až X žalobce v rozkladu ani v podané žalobě nečinil spornými (šlo o přestupky spočívající v nesplnění povinnosti vyplývající z § 219 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek uveřejnit smlouvu na profilu zadavatele); soud se jimi proto nezabýval.
3. Sporného přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek se žalobce dopustil tím, že nedodržel pravidlo pro zadávání veřejných zakázek vyplývající z § 2 odst. 3 zákona. V důsledku nesprávně stanovené předpokládané hodnoty veřejné zakázky zadal dvě dílčí veřejné zakázky „Energetické úspory v bytovém domě K. 120 B.“ a „Energetické úspory v bytovém domě K. 121 B.“ jako zakázky malého rozsahu, nikoliv v podlimitním režimu podle části třetí zákona, a uzavřel na předmět plnění veřejných zakázek smlouvy. Tím mohl podle Úřadu ovlivnit výběr dodavatele.
4. Rozklad žalobce předseda žalovaného napadeným rozhodnutím zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce v podané žalobě nesouhlasil s právním hodnocením provedeným správními orgány, konkrétně s výkladem pojmu „funkční celek“ dle § 18 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek.
6. Žalovaný dospěl k závěru, že předmětné zakázky tvoří jeden funkční celek. Pokud je žalobce považoval za dvě samostatné zakázky pro účely stanovení předpokládané hodnoty zakázky a splnění limitu dle § 27 písm. b) zákona, porušil podle žalovaného povinnost stanovenou v § 18 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek. Žalobce je přesvědčen, že v novém zákoně o zadávání veřejných zakázek došlo ke změně pravidel pro posuzování věcného rozsahu zakázky z hlediska jejího možného rozdělení na samostatné části, bez aplikace součtového režimu z hlediska stanovení předpokládané hodnoty zakázky. Předchozí úprava obsažená v zákoně č. 137/2006 Sb. neobsahovala výslovné ustanovení ohledně kritérií pro dělení zakázek. Ta byla dotvořena výkladovou praxí, podle níž bylo nutno rozlišovat místní, věcnou, funkční a časovou souvislost zakázek. Při kodifikaci zákona o zadávání veřejných zakázek zákonodárce tento koncept opustil a v § 18 odst. 2 výslovně kodifikoval nová obecná kritéria. Dosavadní praxe nebyla přejata. Namísto toho byla zvolena nová legislativní zkratka „funkční celek“.
7. Pojem funkčního celku není českému právnímu řádu cizí. Je obsažen např. v § 2 písm. e) vyhlášky č. 3/2008 Sb., § 15 odst. 3 zákona č. 219/2000 Sb., § 48 odst. 2 písm. c) zákona č. 235/2004 Sb. nebo v § 1189 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb. Vyložen byl rovněž rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 4. 5. 2017, sp. zn. 28 Cdo 5223/2016. Podle všech zmíněných definic je funkční celek chápán jako soubor věcí, jejichž užití je vzájemně podmiňováno či předpokládáno. Podle žalobce tak nelze souhlasit se závěrem žalovaného, že s účinností zákona o zadávání veřejných zakázek nedošlo k žádné změně a že předchozí výkladová praxe je zcela použitelná.

8. K odkazům žalovaného na důvodovou zprávu žalobce poznamenal, že vedle kritéria časové souvislosti, které je v § 18 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek výslovně zmíněno, mohou mít jistou váhu i kritéria místní a věcné souvislosti. To však platí pouze pro dílčí hodnocení, zda dílo tvoří funkční celek. Ne všechna díla, která budou splňovat podmínku časové, věcné a místní souvislosti, spolu budou tvořit jeden funkční celek. To platí i naopak.
9. Na projednávaný případ lze vztáhnout požadavek předvídatelnosti práva vyplývající např. z nálezů Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 420/09 nebo sp. zn. Pl. ÚS 12/14. Poskytovatel dotace IROP na výslovný dotaz žalobci sdělil, že zakázky lze zadat samostatně v režimu veřejných zakázek malého rozsahu. Žalobce tak učinil veškerá opatření, která učinit mohl. Pokud nová právní úprava jazykově nepřevzala doktrinní a judikatorní výklad předchozí právní úpravy, nelze ji vykládat shodně. Naopak je nutno nově zakotvenou legislativní zkratku vyložit způsobem souladným s českým právním řádem, který akcentuje funkční provázanost jednotlivých děl. Opačný výklad by byl v rozporu s principem bezrozpornosti právního řádu a se základními zásadami právního státu.
10. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí předsedy žalovaného, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poznamenal, že námitky uplatněné v žalobě již byly vypořádány v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů, proto na ně v plném rozsahu odkázal.
12. Výklad § 18 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek je v souladu s komentářovou literaturou, důvodovou zprávu i dosavadními judikatorními závěry. Pod pojem jednoho funkčního celku lze mimo časové hledisko vztáhnout ta kritéria souvislosti, která jsou pro daný případ relevantní. Neplatí tedy, že pokud do zákona výslovně nebyla převzata nutnost posuzování věcné a místní souvislosti (resp. další kritéria), nemohou se tato kritéria pro posouzení souvislosti veřejných zakázek použít.
13. S ohledem na problematičnost kazuistického přístupu vytvořil zákonodárce abstraktnější institut jednoho funkčního celku. Pod něj lze podřadit kritéria významná v každém konkrétním případě. Nelze však tvrdit, že by díkce § 18 odst. 2 zákona vylučovala ústup od dosavadní praxe posuzování souvislosti veřejných zakázek.
14. Podle žalovaného nejsou definice uváděné žalobcem k různým funkčním celkům napříč právním řádem pro posouzení případu relevantní. Obsah tohoto pojmu v jiných předpisech se značně liší od problematiky veřejných zakázek. Je nutné vycházet z důvodové zprávy, v níž bylo naznačeno, jakým způsobem má být daný pojem vykládán. Účelem je posoudit v co nejvyšší kvalitě, jaká plnění veřejných zakázek spolu úzce souvisí. Toho lze dosáhnout posouzením všech relevantních kritérií souvislosti, spíše než pouhým jazykovým vyhledáním obdobných názvů institutu v právním řádu. Systematický výklad napříč právními předpisy má značné nedostatky, proto by přicházel v úvahu až v případě, že by nebylo možné vyložit dané ustanovení jinak. To však v daném případě neplatí. Nejedná se o mezeru v právu, kterou by bylo možné odstranit analogií zákona. K výkladu jednoho funkčního celku dle § 18 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek lze dospět standardními výkladovými metodami.

15. Žalovaný se dále vyjádřil k definicím daného pojmu v žalobcem zmiňovaných právních předpisech a vysvětlil, proč z nich v daném případě nelze vycházet. Doplnil, že ani žalobcem uváděné rozhodnutí Nejvyššího soudu se výkladem daného pojmu nijak nezabývá. Interpretace žalobce je proto nesprávná.
16. Obecně lze podle žalovaného souhlasit s tím, že ne všechna plnění, která spolu místně a věcně souvisí, tvoří jeden funkční celek. V daném případě mohou být relevantní jiná kritéria souvislosti, která nebudou naplněna. Proto ani plnění, která spolu budou věcně a místně souviset, nemusí vždy tvořit jeden funkční celek. Naopak pokud plnění nebudou vykazovat věcnou ani místní souvislost, těžko se bude jednat o jeden funkční celek. Zásadní je posuzovat každý případ individuálně.
17. Odmítnout lze podle žalovaného i námitky o rozporu postupu žalovaného s požadavkem na předvídatelnost práva. Výklad, k němuž žalovaný dospěl, je ustálený. Z ničeho nevyplývá potřeba změny takového výkladu v souvislosti s přijetím zákona o zadávání veřejných zakázek. Jedná se o výklad předvídatelný a jediný možný.
18. Ke stanovisku IROP dodal, že výklad poskytovatele dotace pro žalovaného není závazný. Nemůže mít vliv na předvídatelnost práva.
19. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

20. Soud přezkoumal rozhodnutí předsedy žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí předsedy žalovaného.
21. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).
22. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
23. Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti.
24. Žalobce na základě výzev k podání nabídek ze dne 15. 8. 2017 zadával dvě veřejné zakázky s názvem „Energetické úspory v bytovém domě K. 120 B.“ a „Energetické úspory v bytovém domě K. 121 B.“ a dne 1. 9. 2017 uzavřel na tyto veřejné zakázky smlouvy s vybranými uchazeči BAUPORT s. r. o., resp. VARO s. r. o.
25. Ze zadávacích dokumentací veřejných zakázek vyplývá, že předmětem plnění obou zakázek byla shodně „*dodávka stavebních prací – zateplení obvodových zdí objektu včetně hydroizolace, dokončení výměny otvorových výplní, zateplení střechy a dodávka a instalace vzduchotechniky. Předmětem díla je dále provedení všech činností, prací a dodávek obsažených buď v textové, nebo výkresové části projektové dokumentace pro provedení stavby, ve výkazu výměr, v energetickém auditu (EA) a jeho výpočtech, v energetickém štítku obálky budovy a v této výzvě*“ (viz čl. 2 zadávací dokumentace).
26. Totožná byla rovněž specifikace veřejné zakázky (klasifikace hlavního předmětu plnění dle CPV; viz čl. 2 bod 2.2 zadávací dokumentace):

„45214500-5 Stavební úpravy objektů sloužících dalšímu vzdělávání
45261410-1 Tepelná izolace střech
45321000-3 Tepelné izolace

44221100-6 Okna

45421100-5 Instalace a montáž dveří a oken a souvisejících výrobků

27. Zahájení prací u obou veřejných zakázek bylo požadováno od 1. 9. 2017 s ukončením prací nejpozději 30. 11. 2017, přičemž místem plnění byl vždy konkrétní bytový dům, pro který byly stavební úpravy požadovány (viz čl. 4 zadávací dokumentace).
28. Předpokládaná hodnota veřejné zakázky činila u bytového domu K. 120, B., 4 163 753 Kč bez DPH, u bytového domu K. 121, B., 2 522 478 Kč (viz čl. 5 zadávací dokumentace). Součet předpokládaných hodnot jednotlivých veřejných zakázek tedy činil 6 686 231 Kč.
29. K podání nabídek byli v případě obou veřejných zakázek vyzváni 3 shodní uchazeči: SWIETELSKY stavební s. r. o., odštěpný závod Pozemní stavby ZÁPAD, BAUPORT s. r. o. a VARO s. r. o. V obou případech bylo dne 28. 8. 2017 vydáno rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky a dne 1. 9. 2017 byly uzavřeny s vybranými uchazeči smlouvy o dílo obdobného znění, přičemž cena díla činila 4 112 046,08 Kč bez DPH, resp. 2 504 281,38 Kč bez DPH.
30. Stěžejní otázkou projednávané věci je určit, zda bylo třeba na jednotlivé veřejné zakázky týkající se energetických úspor (zateplení) v bytových domech K.120 a 121 v B. nahlížet jako na plnění poskytnutá v rámci samostatných veřejných zakázek, či zda se jednalo o části jedné (téže) veřejné zakázky, které tvořily jeden funkční celek a měly časovou souvislost. Pokud by se jednalo o jednu veřejnou zakázku zadávanou ve dvou částech, převyšovala by předpokládaná hodnota veřejné zakázky limit 6 000 000 Kč pro zadání tohoto druhu veřejných zakázek vyplývající z § 27 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek.
31. Předpokládaná hodnota veřejné zakázky se stanoví podle součtu předpokládaných hodnot všech jejích částí bez ohledu na to, zda je veřejná zakázka zadávána v jednom nebo více zadávacích řízeních [§ 18 odst. 1 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek]. Podle § 18 odst. 2 zákona pak součet předpokládaných hodnot částí veřejné zakázky podle § 18 odst. 1 musí zahrnovat předpokládanou hodnotu všech plnění, která tvoří jeden funkční celek a jsou zadávána v časové souvislosti. Kromě případů uvedených v § 18 odst. 3 zákona musí být každá část veřejné zakázky zadávána postupy odpovídajícími celkové předpokládané hodnotě veřejné zakázky.
32. Výkladem § 18 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek se Krajský soud v Brně zabýval již v rozsudku ze dne 19. 8. 2020, č. j. 62 Af 63/2019-88. Uvedl, že „[t]o, zda plnění tvoří jeden funkční celek či nikoli, lze určit zejména podle věcné (a zpravidla též místní) souvislosti předmětu plnění, jež je dána jeho obsahovou náplní. Není tedy žádného důvodu, aby se ve vztahu k této otázce stala nepoužitelnou veškerá dřívější rozhodovací praxe, která totožnost (vymezení) jedné veřejné zakázky vázala na věcnou a místní souvislost předmětu plnění (společně s kritériem časové souvislosti).“ V citovaném rozsudku soud výslovně potvrdil, že dosavadní judikatorní praxe vztahující se k § 13 odst. 8 zákona č. 137/2006 Sb. je použitelná i při výkladu § 18 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek. V rámci posouzení, zda dílčí veřejné zakázky tvoří jeden funkční celek, tak je na místě zohledňovat konkrétní okolnosti případu, mj. i věcnou a místní souvislost předmětu plnění. Uvedený výklad plně odpovídá důvodové zprávě k zákonu o zadávání veřejných zakázek i odborné literatuře (viz např. V. Podešva a kol. *Zákon o zadávání veřejných zakázek. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2016, kde se uvádí, že „pojem „funkční celek“ může zahrnovat (dle vlastností konkrétní veřejné zakázky) i další kritéria vzájemné souvislosti předmětu více částí

veřejné zakázky, která byla v rozhodovací praxi vztahující se k zákonu o veřejných zakázkách č. 137/2006 Sb. zmiňována samostatně, tedy zejména místní a věcnou souvislost, případně i urbanistická hlediska apod.“).

33. Argumentace žalovaného vystavěná na dosavadní rozhodovací praxi zohledňující věcné, místní a časové souvislosti tak nepochybně odpovídá pohledu zaměřenému na zkoumání existence funkčního celku a časové souvislosti podle § 18 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek. Ostatně i judikatura vztahující se k předchozí právní úpravě při hodnocení, zda jde o jednu veřejnou zakázku nebo o různé (samostatné) veřejné zakázky, akcentovala charakter požadovaného plnění (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2010, č. j. 2 Afs 55/2010-173). I za účinnosti zákona č. 137/2006 Sb. tedy bylo důležité, zda je celkový smysl zadavatelovy poptávky dán až uskutečněním veškerého poptávaného plnění. I při interpretaci § 18 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek tak jsou relevantní závěry např. Soudního dvora Evropské unie vyslovené ve věci C-16/98, že pro posuzování jednotnosti plnění je podstatný celkový výsledek plnění (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2012, č. j. 2 Afs 71/2011-93, body 17 a 19). Takový výklad plně odpovídá výkladu pojmu „jeden funkční celek“, jak jej provedl žalovaný. Obdobně kupř. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 7 As 211/2015-31, byla (ve vztahu k předchozí právní úpravě) akcentována potřeba zkoumat jednotu celkového cíle, resp. jednotu záměru jako celku, jehož má být poptávkou zadavatele dosaženo. I v tomto rozsudku tak byl kladen důraz na funkční souvislost jednotlivých veřejných zakázek, což rovněž odpovídá interpretaci § 18 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek tak, jak ji provedl žalovaný.
34. V projednávané věci není sporu o tom, že byla dána věcná souvislost obou veřejných zakázek (obě se shodně týkaly zateplení bytového domu, měly totožný obsah zadávací dokumentace i smluv o dílo) i souvislost místí (jednalo se o dva bytové domy nacházející se na téže ulici, navíc v těsné blízkosti; viz znázornění lokality na mapě založené na č. 1. 25 správního spisu).
35. Žalobce je však přesvědčen, že ani místní a věcná souvislost zakázek nemohla vést správní orgány k závěru, že zakázky tvoří jeden funkční celek, neboť spolu nebyly nijak funkčně propojeny a probíhaly zcela samostatně, navíc každá z nich byla realizována jiným dodavatelem. K tomu odkazoval na chápání pojmu „funkční celek“ v jiných právních předpisech. Jak již soud vyložil výše, zcela se ztotožňuje s interpretací pojmu „funkční celek“ provedenou správními orgány (např. bod 94 rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebo body 48 až 53 napadeného rozhodnutí). Jakkoliv je pravdou, že obě zakázky mohly být a rovněž byly realizovány samostatně (každou z nich realizoval jiný dodavatel), neznamená to, že je nebylo možné realizovat společně. Pro posouzení, zda zakázky tvoří jeden funkční celek, není zásadní, jak byly zakázky ve výsledku realizovány, ale fakt, že potenciálně mohly být realizovány ve vzájemné souvislosti, neboť spolu věcně i místně souvisely a sledovaly jednotný cíl a účel. Z obsahu zadávacích dokumentací i smluv o dílo je zřejmé, že předmětná plnění zadavatelem nepochybně mohla být poptávána v rámci jedné veřejné zakázky, což by mělo za následek v podstatě jen jiný způsob místního vymezení poptávaných prací. Vzájemná provázanost zkoumaných veřejných zakázek, tj. skutečnost, že záměrem zadavatele bylo zajistit zateplení obou bytových domů nacházejících se na ulici K. v obci B., je nepochybná. Správní orgány proto správně uzavřely, že obě veřejné zakázky měly souvislost funkční, tj. tvořily jeden funkční celek

ve smyslu § 18 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek. Žalobcova argumentace je proto mylná.

36. Odkazy žalobce na definice pojmu funkční celek obsažené v jiných právních předpisech či zmíněné rozhodnutí Nejvyššího soudu nejsou pro věc relevantní. Navíc soud nepolemizuje se žalobcem v tom, že by pojem „funkční celek“ měl být v oblasti veřejných zakázek vykládán jako vzájemná souvislost či provázanost dílčích veřejných zakázek. Na rozdíl od žalobce je však soud přesvědčen, že v daném případě veřejné zakázky vzájemně provázané (funkčně propojené) byly.
37. Lze tak uzavřít, že pojem „funkční celek“ obsažený v § 18 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek je nutno vykládat s ohledem na konkrétní okolnosti případu a zvažovat ta kritéria souvislosti, která s ohledem charakter věci mohou být relevantní. V nyní projednávané věci je nesporné, že obě samostatné veřejné zakázky se týkaly téhož předmětu plnění (zateplení bytových domů), měly blízkou místní souvislost (šlo v podstatě o téměř sousedící domy v téže ulici), sledovaly totožný účel a finanční prostředky na ně plynuly ze shodného zdroje (z dotace IROP). Správní orgány tak oprávněně konstatovaly, že předmětné veřejné zakázky tvořily jeden funkční celek.
38. Časovou souvislost obou veřejných zakázek žalobce nezpochybňoval, nicméně z rekapitulace podstatných částí spisového materiálu je i tato souvislost zjevná, neboť obě zakázky byly zadávány i realizovány v totožném časovém horizontu.
39. Námitku nesprávného posouzení výkladu § 18 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek proto soud neshledal důvodnou.
40. K argumentaci žalobce, že poskytovatel dotace IROP jeho postup v zadávacím řízení schválil, soud uvádí následující. Přestože žalobce tuto argumentaci ponechal v obecné rovině, soud ze správního spisu ověřil, že Mgr. K. K. z územního odboru IROP pro Karlovarský kraj v emailu ze dne 17. 3. 2017 (viz č. l. 72 správního spisu) reagovala na dotaz zadavatele (žalobce), který měl pochybnosti o tom, zda se u tří specifikovaných projektů „*Snížení energetické náročnosti budovy K. č. p. 120 – B.*“, „*Snížení energetické náročnosti budovy K. č. p. 121 – B.*“ a „*Zateplení budov, n. M. č. p. 136 – 140, B.*“ jedná o jedinou veřejnou zakázku nebo o 3 samostatné veřejné zakázky. Mgr. K. v předmětném emailu odpověděla, že *„zadavatel je oprávněn vypsat 3 samostatná řízení, jejichž režim zadání se bude odvíjet od dílčích předpokládaných hodnot zakázek“*. Doplnila ovšem: *„Nicméně i přes toto vyjádření CRR, může zadavatel všechny předpokládané hodnoty veřejných zakázek sečíst a zakázky zadávat v součtovém režimu, a to např. následujícím způsobem (kdy zvolení součtového „přísnějšího“ režimu nebude moci být ze strany žádného kontrolního orgánu zadavateli v budoucnu vytčeno)“*.
41. Z předmětné emailové komunikace je podle soudu zřejmé, že žalobce od poskytovatele dotace IROP sice dostal určité „doporučení“ či „dobrozdání“, že zakázky lze zadat samostatně. Současně však byl upozorněn, že rozdělení zakázek do tří samostatných zadávacích řízení může být zadavateli v budoucnu kontrolním orgánem vytýkáno. S ohledem na celý kontext zmíněného emailu lze vyjádření Mgr. K. ze 17. 3. 2017 chápat spíše jako neformální sdělení. Nejedná se o jednoznačné stanovisko opravňující žalobce k samostatnému zadání zkoumaných veřejných zakázek, které by jej mohlo zprostit odpovědnosti za předmětný přestupek dle § 21 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. K porušení zásady předvídatelnosti v daném případě nedošlo.

42. Ani tato námitka tak není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

43. Soud na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. listopadu 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu